

nõunut naene maha. Nüüd en õnnetuse filmopäif, nüüd põrklab rong tormisti aetud wagonitega vastastikku tollu!

Aga et! Heledasöste ja selgesöste fölab pikk otsjatu masina wile temale förunu. Õnnetust ei või seal olla, ta teab, mis see wile läbendab: üks förratu aži tee peal, rongijuht en sellest mõrku saanud, aga töbab läbemati teadus. Õlla ja ista fölab pikk wile jälle uneetü läbi tuule ja toomi.

Kas peab naene, sed ju ema mehe teenistust tunneb ja tarviliiselt förral tema asemel astub, kas ta peab rongile vastu jooldoma? Aga seda ta ei või teba. Ta teab, et wähem lui poole tunni aja sees teisest lüllest rong oodata on, ja ta ei tohi mobimaja ja märgutähti ometi mitte ilma järelwaata misera jätkata. Ta peab wäija lannatama, ilma et teabs, mis on sündinud.

Masina wile fölab veel natuke aega ja jääb wiimalis wait; ainult termituule soha on veel kuulda. Hirmust raugenud töötub naene üles ja lähev majade, fus lapsule ista alles rahuliseelt magas. Lapse asemel förwale langeb ta otsefui trambi fätte põlvili maha palvese. Rahuliseelt magab lapsuse oma asemel, ühisoodu tisjub seinalstell edasi. Ühel tööla tunnil oli Märt ajomüteks sella tilgutise förwale läks paberist wäljalüigatud mehilest seina lülge pannud ja nende pealviise jau lülge nüdi otsad föitnud. Iga tissumise juures summardasiwad need paberist mehilejed kordamööda peaga. Kui nüüd meeleteitja naene neid kujusid nägi, tundis ta hirmu nende ees. Tema arvust oli, lui sabassiswad nad oma pealvumardamisega tema vastu ütelda: „Jah, surnud! Kõik on mõõdas, ta on surnud! Ära looda enam, et tas idil!”

Südant lõhestowa maluga summarde ja oma lapsusele aseme üle, ja lõpse rõhuline palge oli temale natuke troostiks. Kas see sühia lapsule, kes nii rahuliseelt magas, tödeste juba waeseks lapseks oli jäännud? Heledad sellapangud äratassiwad teda tema rõbutud hingevolelust üles. Telegraafi märguondmisse majakesest wahimaja föral tuliwad need paugud. Ta jõi tuulama. Kuus paufu, siis veel kuus paufu. Ühe rongi tulesut sealt lüljest, just tühjad wagonid oliwad

tulnud, anti teada. Ta töüs üles, pani laterna põlema, põõras üle lusfu ja töös wäija mastipuu juure, fus otsas läks punast laternat põlesi wad, tulevale rongile peatamise märgul. Mõne minuti järele nägi ta läbinewa rongi tulesid ja luslis selle murinat. Siis jäi rong seisma, ja veel enne fui Anna masina juure joudis, tuliwad talle mehed laternatega vastu, nende ees otsas rongijuht, kes walju healega hüüdis: „Mätas!”

„Minna olen sin, tema naene!” vastas Anna.

„Kuus on teie mees?”

„Minna ei tea!” hüüdis naene, kes lange tuule värast tõigest jõunust väidi walju healega rääkima.

„Tema läks teed läbitatuma, siis tuli lähti peasenud wagonite rong, ja ma ei ole omast mehest enam midagi kuulnud ego näinud. Halastage ometi ja otsige teda taga, ta on mõistis õnnetumat surma leidnud!” Mongijuht ei saanud tösta, ta tundis, tulidas naene tema poole wajus. Ta oli minestusesse langenud. —

Ametniku läsu peale sammeti naene wahimajaosse. Teiste läsu peale aetusiwad mehed ametnikule järele, jala edasiminenäma, luna rongijuht pikkamisi järele pidri sõitma, sedamööda tuidas eelminejad laternatega märlu annavad. Sest nemad oliwad tulnud ära rõgenenud tühje wagonid taga otsima.

Kuim ometi lissu jäiwad finna, üks Märtta asemikuus, läks telegraafi läsitajaks, kust telegraafi riist oli sohe rongi finna-juudmisse juures wahimaja förwale tellamojaosse lässe pandub. Ühtlast pidirad nad minessanud naese järele maatama, kes illa olles liikumata oma asemel maas oli. Üks õnnetus oli teise õnnetuse eest hoidnud; tulipõõris, mis otse sel filmipulgul puud oli maha murdnud, fui Märt Mätas seal sohol oli minemas, oli tee finni pannud, nõnda et omapead sõitja wagonite rong sealt läbi ei peasenud. Neid ei olnud wäbem fui 24 lislowogenid, enamiste tühjad, mis finna oliwad joostnud ja seal rõobestest wäija karanud ja maha murtud puude hunku otsa nagu mäets tollu tormanud.

Sõidurong, mis Märdi pandud patroni plahvatuse läbi